

גב ידו של השווער

עם חתנו הרב הגאון רבי יוסף אליהו וינוגרד

ההכנות בימים אלו: ט"ו באב, אלול, עד ה"תמונות" במוצאי יום הכיפורים | מצעירותו מבואו ועד צאתו - גאון ויחיד | שיחה מאלפת על מדרגות הבית ברחוב ירושלים | חתנו הגאון רבי יוסף אליהו וינוגרד שליט"א, ולצדו נכדיו הרה"ג ר' מרדכי פלד שליט"א ויד ימינו הרה"ג ר' יעקב וינוגרד שליט"א ממאנים לדבר על הסבא קדישא בלשון עבר. מילים וגעגועים, דמעות ואנחות שלא מתיימרות לנגוע בשולי הגלימה

שלו וההידורים המופלגים (את המושג 'מקשה', הוא היה מהראשונים שהחמירו בזה וחידשו בכלל ישראל). הוא לא רצה לברוק את הישנות, ולהשתמש בהם אחרי בדיקה, כי חשש שמא יקרה פסול בבדיקה (כפי שאכן קורה לפעמים) וגם לא רצה לברוק - שמא ימצא פסול בעת הבדיקה - ויצטרכו לדון למפרע ממתי נחשב שהתפילין לא היו טובות.

והנה, היה זה לפני עשרות שנים, נכנסתי לביתו של רבי שמאי סופר זצ"ל וביקשתי: "תעשה לי תפילין עם כל ההידורים שאתה עושה לשווער שלי". מי אתה? - הביט עלי. אמרתי לו: חתנו של רבי שריה. חייד רבי שמאי ואמר: יש לחמך כמה תפילין "פסולות", תיקח אחת מהן ותניחן לכתחילה ולמהדרין מן המהדרין...

חמי זצ"ל התנהג כמו יהודי מורם מהדור שלפני מאה שנה. אומרים בשם גדולים כי לכן הקב"ה מאריך ימיהם של גדולים מהסוג הזה, לאו דווקא בגלל מעשיהם, אלא גם ובגלל ירידת הדורות.

ממקומה ו...נפלה על גב ידו. פתילה בוערת.

הבטתי לראות, סיפר לי האברך (מיד אחרי שעת מעשה) כיצד ינהג עכשיו. וראיתי: הגאון הצדיק ר' שריה עצם את העיניים, תפס מיד את ידו האחת בידו השנייה. פניו האדימו מכאב האש הבושרת והוא נשך שפתיים בתגובת כאב והמתין כך - עד שהפתילה תיכבה (ולא השליך אותה מעל גב ידו - לכבותה, חלילה, ביום טוב).

זו תגובה ספונטאנית של איש קדוש כמותו, שהיה כולו תורה ויראה טהורה.

התפילין ה"פסולות"

אנו מנסים לגעת במנהגיו של הגאון רבי שריה זצ"ל, וחתנו שליט"א מסייע לנו לגעת בשולי הגלימה על רגל אחת: אספר לכם סנסן יפה שנותן גם מבט קל על ממש גובהו הרוחני של השווער זצוק"ל. בשעתו, הוא החליף כמה פעמים את התפילין שלו. ועשה לעצמו תפילין חדשות - עם כל החומרות

ובלשון קל וצח על סדר השו"ע על דרך ספר משנה ברורה ממרן החפץ חיים זצ"ל. אלו מילותיו הכתובות בתשט"ז בהיותו כבן שלושים שנה. ונלוה אליו מדור בירורי הלכה ובירור רחב של איזה מהלכות אלו, ומדור 'דלתי ציון' לציין מי הם בעלי השמועה שדבריהם הובאו בשורת הדין.

האש הבושרת

רבי יוסף אליהו וינוגרד מקצר בדברים ומציין עובדה שמשקפת יראת שמים טהורה ו'חפצא' של שולחן ערוך חי: בשעתו העיד לי תלמיד חכם, דבר מיוחד שראה. היה זה בליל שבועות אחרי עלות השחר לקראת תפילת וותיקין, וחותני זצ"ל הגיע ל'תפארת ציון' לקראת התפילה וחדר התפילה שלו היה חשוך. הוא נכנס להיכל הגדול הסמוך, כדי להבעיר אש מנר לנר ולהעבירה. הוא הדליק את הנר ופסע אתו בחזרה לכיוון חדר התפילה שלהם, כשלפתע הפתילה הבושרת התנתקה